

(*Fihrisü mahtûâtî Mektebeti Köprülü*, III, 224) adlı eserler de nisbet edilmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

İzzî, *Târih*, İstanbul 1199, vr. 224^b-225^b; *Osmanlı Müellifleri*, I, 404; *Hediyyetü'l-ârifin*, I, 175; a.m.f., *İzâhu'l-meknûn*, I, 333; Kehhâle, *Mu'cemü'l-mü'ellifin*, II, 81; Ebül'ulâ Mardin, *Huzur Dersleri*, İstanbul 1966, II-III, 773-774; Nüveyhiz, *Mu'cemü'l-müfessirîn*, I, 76; Ramazan Şeşen v.dğr., *Fihrisü mahtûâtî Mektebeti Köprülü*, İstanbul 1406/1986, III, 224.

MUSTAFA ÖZ

KAZABLANKA

(bk. DÂRÜLBEYZÂ).

KAZAKİSTAN

Orta Asya'da ülke.

I. FİZİKİ ve BEŞERİ COĞRAFYA

II. TARİH

III. KÜLTÜR ve MEDENİYET

Kuzeyden Rusya Federasyonu, doğudan Çin Halk Cumhuriyeti, güneyden Özbekistan ve Kırgızistan cumhuriyetleri, batıdan Hazar denizi ve güneybatıdan Türkmenistan Cumhuriyeti ile çevrilmiştir. Yüzölçümü 2.724.900 km², nüfusu 16.700.000 (2001 tah.) ve başşehri 1998 yılından itibaren Astana'dır (1999 tah. 313.000). Diğer önemli şehirleri eski başşehir Almatı (Alma Ata) (1999 tah.

1.129.000), Çimkent (1999 tah. 360.100), Terez (330.100), Karaganda (437.000) ve Ust Kamenogorsk'tur (311.000).

I. FİZİKİ ve BEŞERİ COĞRAFYA

Doğu ve güneydoğudaki dağlık alanlar bir tarafa bırakılacak olursa Kazakistan'ın büyük kısmı ovalar ve dalgalı platolardan meydana gelir. Ülkenin güneydoğu kesimine Tien Şan (Tianjin) dağlarının, doğu kesimine de Altay ve Tanrı dağlarının uçları sokulmuştur. Kazakistan'da bâriz bir kara iklimi hüküm sürer; kış ve yaz mevsimleri arasındaki ısı farkı büyüktür. Yağışlar fazla değildir ve kuzeyden güneye doğru azalır. Ortalama yıllık yağış miktarı 300 ile 200 mm. arasında değişir; toprakların onda dokuzu 300 milimetrenin altında yağış alır. Akarsular bakımından zengin bir ülke olan Kazakistan'ın büyük nehirlerinden İrtiş, İşim ve Tobol Kuzey Buz denizine, Ural ile Emba Hazar denizine ve Siriderya Aral, İli Balkaş göllerine dökülür; küçük akarsuların büyük bir kısmı ise çöllerde kaybolur. Kazakistan'da genellikle bozkırlar hâkimdir ve görünüm kuzeyden güneye doğru gittikçe yarı çöl manzarası alır. Akarsu boyları çok defa çalılıklarla kaplıdır; bunlar yer yer büyükçe adalar halinde ağaçlıklara, yüksek tepelerin yamaçlarında ise sık ormanlara dönüşür. Ülkenin güney tarafları Orta Asya'nın çöl sahasını teşkil eder. Siriderya gibi büyük nehirlerin vadilerinde bazan

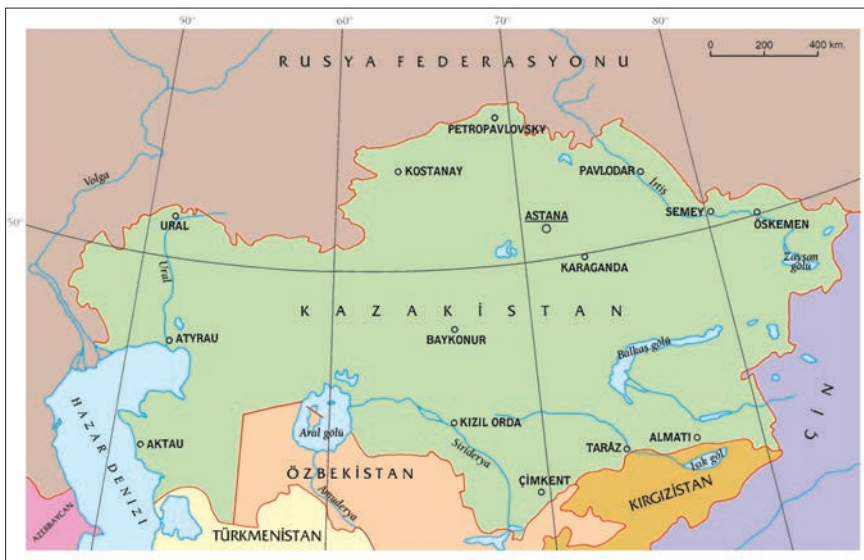

sık ağaçlık ve çalılıklara rastlanır. Genelde ormanlar azdır ve daha çok yüksek yerlerde çam ağaçlarından oluşur.

1997 yılı sayımlarına göre nüfusun % 40'ını Ruslar, % 38'ini Kazaklar, % 6,1'ini Ukraynalılar, % 2,1'ini Tatarlar ve geriye kalanını da Beyaz Ruslar, Koreliler, Almanlar ve Özbekler teşkil etmekte idi. Kazaklar'ın kendi vatanlarında azınlıkta kalmalarının en büyük sebebi bölgenin Çarlık Rusyası'nca sömürgeleştirilmesinden sonra buraya yönelen göçlerdi. Ancak Ruslar ve diğer unsurların kendi memleketlerine dönmeleri üzerine Kazak nüfus oranı % 56,6 olmuştur. Kazaklar'ın büyük çoğunluğu kırsal alanda yaşamaktadır; buna karşılık Ruslar genellikle şehirlerde toplanmıştır. Dinî dağılım bakımından nüfusun % 47'sini müslüman, % 44'ünü Rus Ortodoksu, % 2'sini Protestan ve % 7'sini diğer din mensupları oluşturmaktadır. Okuma yazma oranı % 98'lere ulaşmıştır.

Bir tarım ve hayvancılık ülkesi olarak bilinen Kazakistan'ın kuzeyindeki bozkırlarla güneyindeki yaylalar hayvancılık için en elverişli yerlerdir. Özellikle sulu tarım giderek gelişmekte (pamuk ve pirinç üretimi), halkın ihtiyacını karşılayacak derecede meyvecilik de yapılmaktadır. Ulaşımında Ruslar'dan kalan demiryollarının yanı sıra kara ve su yollarından faydalanılır; son yıllarda faaliyete geçen hava yolları da önem taşımaktadır. Kazakistan ekonomisinde tarım ve hayvancılık kadar olmamakla birlikte sanayi sektörü de söz sahibidir. Karaganda'da makine ve tekstil, Balkaş çevresinde bakır döküm ve demir çelik, çeşitli kesimlerde de gıda mad-

Kazakistan

KAZAKİSTAN

deleri endüstrileri gelişmiş durumdadır. Ülke toprakları yer altı servetleri bakımından zengindir. Karaganda bölgesinde kömür, Ural-Emba havzasında petrol çıkarılmaktadır. Ülkenin çeşitli yerlerinde bakır, kurşun, çinko, demir, manganez, kalya, nikel, volfram, molibden, antimuan, arsenik, boksit gibi madenler bulunmakta ve bunların önemli bir kısmı işletilmektedir; ayrıca göllerden tuz üretimi de önemlidir.

II. TARİH

Bugünkü Kazakistan sınırları içinde kalan topraklar tarih boyunca çeşitli kavim ve kavimlerin geçit yerini teşkil eder. Bu coğrafi sahanın Kazak denilen bir Türk kavminin adıyla anılmaya başlanması Selçuklu hâkimiyeti sonrasındaki gelişmelerle yakından ilgilidir. XI. yüzyıldan itibaren Türkler'in önemli bir kısmının Selçuklular önderliğinde batıya doğru yayılmasından sonra Orta Asya'da kalanlar istiklâllerini uzun süre devam ettirememişlerse de bunu takip eden ve yaklaşık bir buçuk asır süren Moğol hâkimiyeti devrinde kültürlerini ve varlıklarını koruyabilmişlerdi. Ardından Timur'un kurduğu devletin etrafında birleşmişler, ancak onun ölümü üzerine meydana gelen siyasi istikrarsızlık sebebiyle dağılmışlardı. Bunlardan bir kısmı Timur'un oğullarının yanında toplanırken bir kısmı da Fergana vadisiyle kuzeyinde başı boş bir hayat sürmeye başladı. Bu ikinci Türk grubu Ebülhayr (1428-1468) tarafından teşkilâtlandırılarak bir araya getirildi ve yeni bir Türk devleti kuruldu. Ancak bağımsız bir devletin kurulmasını kabul etmeyen Moğollar'ın bu yeni devlete karşı başlattıkları saldırılar önlenemeyince halkını koruyamayan hükümdarı hükümdar kabul etmediğini bildiren bir kısım halk ayrılıp kuzeye doğru çekildi. Kazak adıyla anılmaya başlayan bu grup, Kazakistan ismi verilen İdil-Altaylar arasındaki bölgede hür olarak uzun zaman varlığını devam ettirdi. Daha önce burada yaşamış Türk, Sibir ve Moğol asıllı kavimlerin kalıntılarıyla zaman içinde karıştı. Böylece bugünkü Kazak halkı ortaya çıktı. Kazakistan'da yapılan kazılarda bu fikri destekleyici nitelikte daha önce yaşamış olan İskitler, Hunlar ve diğer Türk kavimlerine ait kültür kalıntıları elde edilmiştir.

Kazaklar'ın geniş bozkırlarda başlattığı yeni hayat çok geçmeden merkezî bir yönetim ihtiyacını ortaya çıkardı. Nitekim önceleri "ulu cüz, orta cüz" ve "küçük cüz" adları altında "cüz" veya "orda" denilen üç

merkezli idare sistemini deneyen Kazaklar daha sonra tek otorite etrafında toplanmak zorunluluğunu hissettiler. Bu arada bazı küçük Moğol kabilelerinin kendilerine katılmasıyla sayıları 1 milyonu aştı. Burunduk Han (1480-1511) önderliğinde ilk merkezî idare kurma teşebbüsleri başarılı olmadıysa da Kasım (Kâzım ?) Han zamanında (1503-1523) birliği sağladılar. Kasım Han'ın yerine geçen oğlu Tâhir Han döneminde (1523-1533) merkezî idare bozularak halk cüz veya ordaların etrafında toplandı. Böylece ülke ve halk yeniden üç gruba ayrıldı. Bir müddet sonra Kasım Han'ın küçük oğlu Hak Nazar (1538-1581), Kazaklar'ı tekrar bir araya toplamayı ve merkezî otorite altına almayı başardı. Hak Nazar güneye, Türkistan bölgesine yönelerek Taşkent'i işgal edip Özbekler'e karşı üstünlük sağladı. Ondan sonra başa geçen Tevekkel Han zamanında da (1583-1598) bu siyaset devam ettirildi. Tevekkel Han Taşkent, Yesi ve Semerkant'ı ele geçirerek Kazakistan'ın sınırlarını Mâverâünnehir topraklarına kadar genişletti. Fakat 1598'deki son seferinde Buhara'da birliği yeniden sağlayan II. Abdullah Han (1557-1599) tarafından mağlûp edildi.

Tevekkel Han güneyde Buhara ile savaşırken yeğeni Oras Muhammed Han, Ruslar'a karşı Batı Sibirya'da yaptığı mücadeleyi kaybetti ve esir düştü. Ruslar, Oras Muhammed'in serbest bırakılmasına karşılık Tevekkel Han'ı Sibirya müslümanlarının istiklâlini savunan Küçüm Han'a karşı savaşa zorladılar. Bu savaşta hem Tevekkel Han hem de Küçüm Han büyük zayıf verdi. Tevekkel Han'ın ardından Kazaklar'ın hükümdarı olan İşim Han ile (1598-1628) Tauke Han (1680-1718) zamanında Kazaklar büyük tehditlerle karşı karşıya kaldılar. Bir yandan Moğol asıllı Oyratlar, Kalmuklar ve Jungarlar ile, öte yandan Ruslar'la çetin mücadelelere girdiler. "Jeti jargı" (yedi yargı -yedi prensip) denilen Türk töresini yazılı hale getiren Tauke Han birleşik Kazak halkının son hükümdarı oldu.

Moğol kabileleri arasında devam eden mücadelenin sona ermesi üzerine Altan Han idaresindeki Oyratlar, XVI. yüzyılın ikinci yarısında 40.000 ailelik bir kuvvetle Doğu Kazakistan'a hücum ettiler. Bu hücum Hak Nazar Han tarafından püs-kürtüldüye de Oyratlar, yeni liderleri Khu Uruluk zamanında kalabalık bir Kalmuk kabilesiyle birleşerek yeniden saldırdılar ve Kazak bozkırlarını yağmaladılar. Mangışlak bölgesinde oturan Türkmen boyları

nı da yerlerinden eden Kalmuk istilâsı Batı Kazakistan'a kadar uzandı ve Kalmuklar, Ural nehriyle Volga nehirleri arasında bir devlet kurdular. Kalmuk saldırılarından zayıf düşen Kazaklar arasında liderleri Bolat Han'ın da ölümüyle kopmalar başladı ve üç orda ayrı hanlıklar durumuna geldi.

Bu sırada Oyratlar'ın Moğolistan'da kalan kısmı ile birleşen Jungarlar, Khungtayji Batur önderliğinde bütün Doğu Türkistan'ı ve Taşkent'i işgal ederek Çin içlerine kadar uzanan bir devlet kurdular. Fakat Çin'e hâkim olan Mançu idaresinin direnişi üzerine bu defa batıya yani Kazakistan'a doğru ilerlediler. Kazaklar bu yeni tehlikeye karşı başlangıçta başarıyla mücadeleye ettilerse de Jungarlar önce büyük cüzü ve ardından orta cüzü hâkimiyetleri altına aldılar. Küçük cüzün başında bulunan Ebülhayr Han Ruslar'dan yardım istedi. Bunun üzerine yıllardır bölgedeki zengin kaynaklara sahip olmak ve ticaret sahalarına ulaşmak isteyen Ruslar, Başkirt mirzalarından Kutlu Muhammed Tevkelev'i (Aleksy İvanoviç) fevkalâde elçi olarak Kazaklar nezdine gönderdiler. Tevkelev küçük cüzde Ebülhayr, sultan ve beylerden Rusya'ya sadakat yemini alacak, bu sadakate uyulmasını sağlamak üzere hükümdarın yakınlarından birinin Rus başşehirine rehine olarak gönderilmesini temin edecekti. Nitekim Ebülhayr'ın Tevkelev ile yaptığı görüşme sonunda 10 Ekim 1731'de toplanan Han Şûrası'nda Rus himayesi yerine Rusya ile barış içinde yaşanması kararı alındı. Ancak Tevkelev'in Rus tâbiyetinin kabul edilmemesi halinde Rusya'ya bağlı Kalmuk, Başkirt, Kossak ve Sibiryalıların hücum edeceğine dair tehdidi Bökenbay Batur, Eset Batur ve Hudaynazar adındaki bazı liderlerin sadakat sözü vermelerine yol açtı. Ayrıca herhangi bir saldırıya karşı Or ile Ural nehirlerinin en çok yaklaştığı noktada bir askerî kale inşasına izin verildi.

Tevkelev'in elde ettiği bu sonuç Rusya tarafından memnuniyetle karşılandı ve Or ile Ural nehirleri arasında Orenburg Kalesi'nin yapımına başlandı. Bir yıl içinde tamamlanan kale (1735) amaç dışı kullanıldı ve özellikle Rusya'nın Başkirtler ülkesini işgalinde önemli rol oynadı. Bu sebeple Başkirt ileri gelenleri Kazak cüzlerini elçi göndererek Ruslar'a topraklarında üs vermelerini istediler. Ebülhayr Han, Orenburg Kalesi'nin Başkirtler'a karşı kullanılmasını önlemek için birlikte hareket etmek üzere orta cüz ha-

nına çağrıda bulundu. Ancak çağrı reddedilince kendisi tek başına Ruslar'a karşı savaşmaktan çekinerek onlarla Başkırtlar'ın aralarını bulmaya çalıştı, fakat bunda da başarılı olamadı.

Ebülhayr'ın rakipleri tarafından 1748'de öldürülmesinin ardından yerine bir zamanlar Ruslar'a rehin bıraktığı büyük oğlu Nur Ali getirildi (1748-1775). Ruslar, 1760'ta çıkarılan bir fermanla küçük cüz Kazaklar'ının en verimli otlak yeri olan Ural nehri kıyılarını yasak bölge ilân ettiler. Bu durum onların Ruslar'a karşı düşmanlığını açık hale getirdi. Nitekim halkının çıkarlarını korumaya çalışan Don Kossakları'nın lideri Emelyan İvanoviç Puğaçev'in 1773'te başlattığı isyan başta Kazaklar olmak üzere Başkırtlar ve Kalmuklar'ca da desteklendi. Ancak isyan bastırıldı ve küçük cüz yavaş yavaş Rus hâkimiyetine girdi.

Bu sırada Irgız ve Turgay nehirlerinden Siriderya'ya, Altay ile Targabatay dağlarından Balkaş gölüne kadar uzanan toprakları içine alan orta cüz Kalmuklar ve Ruslar tarafından tehdit edilmekteydi. Bir denge olması düşüncesiyle Çinliler'e yaklaşan orta cüz hanı Abılay'ın bu siyaseti bir müddet bütün ordaları rahatlatmış ve herkeste birlik ümidini canlandırdı. Ancak Çinliler'in bir süre sonra Abılay Han'ın kendilerine tâbi olmasını istemeleri aranın açılmasına sebep oldu. Abılay Han, kendilerini orta cüzü işgal etmekle tehdit eden Çinliler'e karşı 1739'da Ruslar'dan yardım istedi. Fakat Ruslar'ın küçük cüzde olduğu gibi orta cüz Kazaklar'ını da Rus idaresine sokmaya kalkışması ve Kazak topraklarında bazı askerî kalelerin inşasını talep etmesi Abılay Han'ı yeniden müttefik değiştirmeye sevketti. Bu sırada daha olumlu bir tavır içine giren Çin'le Kazak-Çin ittifakı kuruldu. Orta Asya'daki hâkimiyetlerine önemli bir darbe sayılan bu ittifak üzerine Ruslar, Kazaklar'a karşı yumuşak bir siyaset izleyerek Abılay Han'ın dostluğunu kazanmaya çalıştılar. Bundan faydalanan Abılay Han Sayram, Çimkent ve Suzak gibi kültür merkezlerini yönetimi altına aldı. Siriderya'dan İli ve Çu vadilerine kadar uzanan geniş sahada huzur ve asayiş sağlandı.

Bu huzur dönemi Abılay Han'ın 1781'de vefatıyla sona erdi. Yerine geçen oğlu Abdullah Han zamanında Ruslar orta cüz baskıya başladılar. Abdullah Han, babası gibi Çin tarafına meylederek Rus baskısını önlemeye çalıştıysa da bunda başarılı olamadı ve 20 Nisan 1782'de bir seyahat esnasında Ruslar tarafından esir

alındı. Bunun üzerine orta cüz hanı olan Veli Han Ruslar'a karşı açıkça mücadele başlattı. Buhara Emirliği ve Çin ile dostane ilişkiler kurarak güney ve güneydoğu sınırlarını emniyete aldı. Ruslar ise bir yandan askerî tedbirlere başvururken öte yandan Kıpçak, Argın, Nayman, Kerey, Vak ve Kongırat gibi Kazak boyları arasında karışıklık çıkarmak için harekete geçtiler. Nihayet Argın boyu sultanı Bökey, 1812'de hanlığını ilân ederek orta cüz Kazaklar'ını iki hanlı bir duruma düşürdü. İki hanın birbiriyle mücadelesi Kazaklar'a büyük zarar verdi. 1817'de Bökey Han'ın, 1819'da Veli Han'ın ölümü Kazaklar'ı bu sıkıntıdan kurtardıysa da başa dirayetli bir hanın gelmeyişi, Ruslar'ın Balkaş gölüne kadar Kazak topraklarını işgaline sebep oldu. Ruslar, Kazaklar'ın birleşmesine engel olmak için her Kazak boyunun sultanını o boyun hanı olarak tanıdılar. Bu durum Kazak boylarını birbiriyle mücadeleye sevketti. Sonunda Ruslar bütün orta cüz Kazak topraklarını ellerine geçirdiler.

Almatı, Evliyaata, Çimkent, Talas, Yedisu bölgelerini kapsayan ve on bir Kazak boyunu içine alan büyük cüz, Moğolistan sınırına yakın olması dolayısıyla Moğol kabilelerinden Kalmuklar'ın hücumuna uğramış ve 1723'te Kalmuklar'a boyun eğmişti. 1750 başlarına kadar Kalmuk hâkimiyetinde kalan Kazaklar bu defa Çinliler'in saldırısıyla karşılaştılar ve topraklarının doğu kesimini Çinliler'e bıraktılar. Ülkenin diğer kısmındaki Kazaklar ise düşmanlarına karşı Türkistan hanlıklarıyla iş birliği yollarını aradılar. Nitekim Türkistan (Yes / Yesi) şehrine kadar olan güney toprakları Taşkent Hanlığı'na katıldı. Öte yandan Hokand ordusu büyük cüzde davet edildi. Bu gelişmeler karşısında Ruslar harekete geçerek Soyuk Han önderliğinde ayakta kalmaya çalışan ülkenin kuzey kesimini hâkimiyetleri altına aldılar. Böylece XIX. yüzyılın ilk yarısında orta cüzle büyük cüzün kuzey kısmı Rus hâkimiyetine girdi.

Rus Hâkimiyeti Dönemi. Bütün Kazak cüzlerini himayeleri altına alan Ruslar bir müddet sonra Kazaklar'a bir tebaa muamelesi yapmaya başladılar. Daha 2 Eylül 1756'da bir tebliğ yayımlayarak Kazaklar'ın Ural'ın sağı yakasına geçmelerini, ayrıca Rus askerî mevkilerine 12-15 kilometreden fazla yaklaşmalarını yasaklamışlardı. 13 Ağustos 1799'da ceza hukuğu değiştirildi. Bununla suçlular Kazak mahkemeleri yerine Rus mahkemelerin-

de yargılanacaktı. 1800 yılından itibaren seçilen her Kazak hanının Rus hükümeti tarafından tasdikî şartı getirildi.

Ruslar küçük cüzün kesin olarak parçalanmasına karar verince 25 Mayıs 1810'da Rusya İçişleri bakanı, küçük cüz hanının iç ihtilâflardan ötürü yeniden seçilmesine dair emir çıkardı. Aynı yıl han seçimi için 10.000 kişinin bulunduğu Kazak Temsilciler Meclisi Orenburg'da toplantıya çağrıldı. Seçimde Ruslar'ın tesiriyle, Sultan Bökey Nur Ali'yi destekleyen Hazar denizi havzası Kazaklar'ı ile (Astrahan civarı) Şir Gazi'yi destekleyen Siriderya havzası Kazaklar'ı olmak üzere iki grup ortaya çıktı. Ruslar'ın siyaseti sonucu bu iki grup birbirinden tamamen ayrıldı ve her biri meclisi kendi hanı ile terketti. Rus yönetimi, Kazaklar arasında çıkacak muhtemel bir çatışmaya engel olmak bahanesiyle küçük cüz topraklarına bir tümen gönderdi. Böylece Ruslar Kazaklar'ın han seçimini 1845 yılına kadar idare ettiler. Bu tarihten sonra yeni han seçimine izin verilmedi. Rus subaylarının yönetiminde Rus taraftarı bazı Kazak ileri gelenlerinden meydana gelen bir şûra teşkil edildi ve 1917 Bolşevik İhtilâli'ne kadar yönetim bu şekilde sürdü.

Orta cüz Kazak bölgesinde ise Ruslar çok daha rahat hareket ettiler. Nitekim Batı Sibirya genel valiliğine bağlanan orta cüz bölgesinde 1819'da Veli Han'ın ölümünden sonra yeniden han seçimi yasaklandı. 22 Haziran 1822'de Rus hükümeti, 319 maddeden meydana gelen Sibirya Kazakları'nın statüsünü tebliğ etti. Bu tebliğle orta cüzde han ve sultanlar tarafından yürütülen kabile esasına dayalı idare kaldırılarak eyaletin başına, kendisine Rus binbaşısı rütbesi verilecek ve Ruslar'ın emriyle hareket edecek bir yönetici sultan (ağa sultan) seçme usulü getirildi. Böylece küçük cüzden sonra orta cüzde de Rus idaresi kurulmuş oldu.

Ancak Ruslar'ın en verimli topraklara el koyup buralara Kossaklar'la bir kısım Rus göçmenini yerleştirmeleri, ağır vergiler toplanması ve anlaşmalara aykırı olarak yeni kaleler inşası Kazaklar arasında tepkilere yol açmıştı. Bu tepkiler zaman zaman isyana dönüştü. Nitekim Ruslar, çıkan huzursuzluğu önlemek için o zamanki küçük cüz hanı Nur Ali'ye ve ailesine verimli topraklardan istifade hakkı vermiş, fakat tatmin olmayan halk Ural nehrinin sağ tarafına geçerek burada sürülerini olatmaya başlamış, buna karşılık Ruslar o topraklara yerleştirilen Kossaklar'ı müdafaasız halkın üzerine sevket-

KAZAKİSTAN

mişti. Bunun üzerine halk isyan etti ve Ruslar'a ait ne varsa yağmalamaya başladı. Rus birlikleriyle takviye edilen Kossaklar isyanı bastırdılar ve büyük katliamda bulundular. Mücadele Kazaklar arasında millî bir hüviyet kazandı. Nitekim Sırım Batur, Ruslar'la mücadelesinde etrafında pek çok kimseyi topladı ve 1783 sonbaharında Rus ve Kossak birliklerine karşı ilk başarısını kazandı. Sırım Batur, ikinci başarısını Sagız-Uil ve Temi ırmakları çevresini Ruslar'dan geri alarak elde etti. Rus hükümeti bu millî ayaklanmayı çevredeki birlikleriyle bastıramadı. Takviye birlikleri geciken Ruslar, Orenburg Valisi Baron Igelstrom'u Kazaklar'a elçi göndererek 1785'te bir halk kurultayı toplamasını sağladılar. Kurultayda Kazaklar'ın iç işlerine karışılmamasını şart koşan halk temsilcileri ayrıca Sırım Batur başkanlığında bir taht şûrası oluşturulmasını ve idarî işlerin bu şûra tarafından yürütülmesini istediler. Bunu kabul eden Ruslar aradan beş altı yıl geçtikten sonra yeniden baskıya başladılar ve Nur Ali Han'ı azlederek yerine küçük kardeşi Er Ali'yi han ilân ettiler. Sırım Batur, bu tür hareketlerden vazgeçilmediği takdirde millî mücadelenin yeniden başlayacağını bildirdi. Ancak 1796-1797 kışında çıkan salgın hastalık yüzünden Kazaklar'ın hayvanlarının çoğunun ölmesi üzerine baharda yapılması düşünülen sefer yapılmadı.

Sırım Batur'dan sonra Ruslar, Kazaklar'ı yeniden tam kontrol altına almak için çalışmalarına başlamışlardı; fakat Sırım Batur'un halefi Sultan Arıngazi, ardından Colaman Tilence mücadeleyi devam ettirdi. Tilence, iki ayrı Rus kuvvetini yenmesine ve pek çok Rus askerini esir almasına rağmen Ruslar'ın bütün Kossak birliklerini bölgede toplamaları üzerine yeni Kazak toprağı işgal edilmemek şartıyla antlaşma yapmak mecburiyetinde kaldı.

Bundan sonra küçük cüzde millî ayaklanma, bir Rus taraftarı olan Cihangir Han'ın halka ait otlakları bazı şahıslara satması ve Ural hattında yeni Rus kaleleri yapımına izin vermesi üzerine çıktı. Küçük cüzün Berş boyu önderi İsatay Tayman, halkın şikâyetlerini dile getiren bir mektubu Orenburg askerî valisi General Petrovski'ye gönderdi, vali şikâyetleri reddedince de mücadeleye başladı. 15 Kasım 1837'de yapılan ilk savaş Kazaklar'ın lehine sonuçlandıysa da 12 Temmuz 1838'deki ikinci savaşı Ruslar kazandı. Bunun üzerine halk Ruslar'a boyun eğmek mecburiyetinde kaldı.

Küçük cüzde Rus baskıları devam ederken orta cüzde Kazaklar'ın verimli topraklarını alan Ruslar halka ağır vergiler koydular, ödenemeyen vergilere karşılık da hayvanları aldılar. Bunun yanında orta cüzün stratejik yerlerine yeni askerî kaleler yapılmak istenmesi neticesinde halk ayaklandı. Abılay Han'ın torunu Sultan Kenasarı Kasımoğlu liderliğinde başlayan mücadelede ilk anda 20.000 kişiye yakın bir silâhlı kuvvet toplandı (1837). Kenasarı Ruslar'dan, orta cüzde dedesi Abılay Han zamanında olduğu gibi hanlık sisteminin yeniden tesisine izin verilmesini istedi. Ayrıca Ruslar tarafından işgal edilen Kazak topraklarının boşaltılmasını ve stratejik bölgelerde inşa edilen kalelerin yıktırılarak gasbedilen hakların geri verilmesini talep etti. Öte yandan Rus idaresinin yürütülmesinde polis gücü olarak kullanılan Kossaklar'ın da mutlaka durdurulması gerektiğini bildirdi. Ruslar bu istekleri reddettiler. Kazak lideri, üzerine sevkedilen askerî birlikleri geri püskürttü, arkasından Rus ticaret kervanlarının Kazak topraklarından vergisiz geçişini yasakladı.

Bu arada Kenasarı yeni müesseseler kurdu ve teşkilâtlanmayı tamamladı. Hanlık sistemini tesis ederek kabile reislerinden meydana gelen bir "aksakallar meclisi" oluşturdu. Tauke Han zamanında gerçekleştirilen yarı şeriat, yarı töreden (yedi prensip) meydana gelen kanunlar yeniden düzenlenip yürürlüğe konuldu. Kenasarı başlattığı silâhlı mücadelede ordusunun silâh ihtiyacını, Ruslar'ın eline esir düşüp bozkırlara sürgüne gönderilen Polonyalı subayların yardımıyla karşılamaya çalıştı. Nitekim imal edilen tüfeklerle aynı silâhlara sahip Kossak birliklerine karşı üstünlük sağlandı. Ancak Rus kumandanları, bir müddet sonra askerî birliklerini topçu birlikleriyle takviye ederek silâh üstünlüğünü yeniden elde ettiler. Bununla beraber Kenasarı 1838'de Rus işgalinde bulunan Irgız ve Turgay bölgelerini geri almayı başardı. Yüzyıllardır otlak olarak kullanılan bu verimli toprakların Ruslar'dan geri alınması halk arasında sevinçle karşılandı. Bunun üzerine Ruslar, topçu birlikleriyle takviye ettikleri Kossak süvarilerini Kenasarı'ya karşı gönderdiler. Rus hücumunu geri püskürten Kenasarı, Ruslar tarafından Kökçetav ve Akmola civarında inşa edilen kalelere hücum ettiyse de başarılı olamadı; ancak Sibirya'dan Taşkent'e giden ticaret yollarını kontrolü altına aldı. Kenasarı'nın bu başarısı Ruslar'ın bölgeye yeni askerî birlik-

ler sevketmesine yol açtı. Orenburg ve Sibirya istikametinde ilerleyen Rus birlikleri ilk defa Kenasarı kuvvetlerini güneye Siriderya istikametine çekilmeye zorladı.

Kenasarı, Ruslar'a karşı sürdürdüğü mücadeleyi bütün çabalarına rağmen üç cüze yayamadı. Bilhassa küçük ve büyük cüzde yaşayan Kazak Türkleri ona gerekli desteği vermedi ve mücadele sadece orta cüzle sınırlı kaldı. Kenasarı önderliğinde başlayan mücadele ve elde edilen başarılar Rus yetkililerini telâşlandırmıştı. Rus yetkilileri, Kenasarı'nın çarla görüşürülmesini ve şikâyet konularını müzakere etmek için Petersburg'a davet edilmesini istediler. Ancak Kenasarı, bu görüşmenin yapılabilmesi için Ruslar'ın işgal ettikleri Kazak topraklarından çıkmaları gerektiğini bildirdi; Ruslar da savaş birliklerini yeniden takviye ederek Kenasarı üzerine birkaç koldan saldırıya geçtiler. Bu arada Kenasarı Rus birlikleriyle savaşırken Hokand Hanlığı'na karşı Buhara Emirliği ile de bir ittifak oluşturdu.

Buhara Hanlığı ile Kenasarı'nın ittifak yapması, üçe ayrılmış olan Türkistan hanlıkları arasında yeni bir mücadelenin başlamasına sebep oldu. Bu durumdan faydalanmak isteyen Ruslar, 5 Haziran 1843'te General Lebedev ile General Bisyanov kumandasındaki birliklerle yeniden Kenasarı üzerine yürüdüler, fakat başarısızlığa uğradılar. 14 Ağustos 1844'te yapılan savaşta kazanan Kenasarı'nın şöhreti daha da arttı. Buhara ve Hive hanları tarafından Kazaklar'ın hanı olarak tanındı. Ruslar ise Kenasarı ile anlaşma yolları aramaya başladılar; 1845 Mayısında gelen Rus heyeti Kenasarı'dan Rusya'nın hâkimiyetinin tanınmasını talep ettiyse de Kenasarı bunu reddetti. Ruslar, Orenburg ve Sibirya'daki ordularıyla iki koldan Kenasarı üzerine hücum ettiler. 1845 sonbaharına kadar devam eden Rus saldırılarına dayanamayan Kenasarı kuvvetleri Karatav bölgesini boşaltarak önce Kök-Köl bölgesine, bir yıl sonra da Alatav istikametine çekilmek zorunda kaldılar. Burada Kenasarı birliklerine bu defa da Ruslar'ın kıskırtmasıyla Kırgızlar saldırdı. Böyle bir baskını beklemeyen Kenasarı, Kırgız topraklarını terkederek Çu ırmağının yukarı mecrasındaki Mey-Tuble vahasına çekildi. Ancak ikinci bir baskın sonucunda Kenasarı ve adamları Kırgızlar tarafından esir alındı ve öldürüldü.

Kenasarı'nın ölümüyle millî mücadele ruhu zayıfladı. Kardeşi Sultan Sâdık, kendisine bağlı 20.000 aile ile Türkistan ve

Karatav bölgelerine yerleşerek Hokand Hanlığı'nın hâkimiyetine girdi. Hokand ordusunda "pansad" unvanıyla hizmet veren Sultan Sâdık bu hanlığın kuzey sınırlarını Ruslar'a karşı savundu. Ancak 1860'tan sonra Ruslar'ın Hokand Hanlığı'na karşı başlattığı saldırı ve Hokand kuvvetlerinin yenilmesi üzerine Kâşgar'a gidip Yâkub Bey'in yardımcısı oldu. 1873'te Hıve'ye geçerek Ruslar'a karşı bu hanlığın müdafaasında bulundu.

Rus Çarı I. Nikola, 22 Haziran 1854'te bir ferman çıkararak bütün Kazak topraklarının Rusya hâkimiyeti altına geçtiğini ve Kazaklar'ın Rus kanunlarına tâbi olduklarını ilân etti. Buna karşılık bazı boy beyleri Rus hâkimiyetini reddederek mücadeleyi sürdürdüler.

Ruslar'ın baskıya dayanan yönetimleri ve Rus göçmenlerin iskânı bir müddet sonra Kazaklar'da yeniden millî şuurun uyanmasına sebep oldu. 1916'da başlayan ayaklanma kısa sürede bütün ülkeye yayıldı. 1917'de çıkan Bolşevik İhtilâli ve bunun getirdiği yeni prensipler ayaklanmayı yeni bir safhaya soktu. Ülkede seçim kararı alındı ve yapılan seçimi her tarafta milliyetçiler kazandı. 1917 başlarında Ak-Tübe, Ural ve Orenburg'da toplanan Umumi Kazak Kurultayı memleketin modern bir ülke olarak teşkilâtlanması için kararlar aldı. Bu kararlar doğrultusunda Alaş Partisi kuruldu. Daha sonra oluşturulan hükümetin adı Alaş Orda oldu. Rusya'da iç savaş devam ederken Kazakistan muhtariyetini ilân etti (Aralık 1917). İç savaşın sona ermesinden sonra 1919'da Kızılorda birlikleri Kazakistan'ı işgal ederek özerk Kazakistan'ın yerine 20 Ağustos 1920'de Kazak Özerk Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'ni kurdu. Bu cumhuriyete 1924'te yeni Sovyet cumhuriyetlerinin teşkilî esnasında bazı topraklar ilâve edildi, böylece Kazakistan'ın bugünkü sınırları belirlenmiş oldu.

Ruslar, Kazakistan'ı tamamen idareleri altına aldıktan sonra burada büyük bir asimilasyon siyaseti uyguladılar. Halkın ibadet hürriyeti kaldırıldı, camiler kapatıldı. Müslüman halk ateistlik konferanslarına katılmaya mecbur bırakıldığı gibi ateistlik okullara ders olarak konuldu. 1948-1975 yılları arasında 126 adet din aleyhtarı kitap Kazak Türkçesi'ne çevrildi. Rus yönetimi bununla da yetinmeyerek Türk lehçeleri arasındaki farklılıkları arttırıp her birini ayrı bir dil şekline sokmaya çalıştı. Kiril alfabesi kabul ettirildi; II. Dünya Savaşı'ndan sonra eğitim ve bi-

lim dili olarak Rusça kullanılmaya başlandı. Öte yandan millî kültürü aksettirecek edebî eserler de yasaklandı. Bunun yerine Türk Lehçelerinde proletarya ve kolhoz edebiyatının gelişmesi için edip ve şairler desteklendi.

BİBLİYOGRAFYA :

A. Levşin, *Opisanie Kirgiz-Kazaçik ili Kirgiz-Kaysakskih orde i stepey*, S. Petersburg 1832, s. 70; E. T. Smirnov, *Sultan Kenasarı i Sadık*, Taşkent 1889, s. 1, 9; S. Asfendiarov, *İstoriia Kazakhstana*, Alma Ata 1935, I, 116, 127-133, 138-139, 140; M. Viatkin, *Oçerki po istorii Kazakhskoi SSR*, Moskova 1941, I, 202, 210, 225-226, 255-256; E. Bekmakhanov, *Kazakhstan v 20-40 gody XIX veka*, Alma Ata 1947, s. 227, 292, 307; a.m.f., *Prisoedinenie Kazakhstana k Rossii*, Moskova 1957, s. 124; A. I. Dobrosmilov, *Materiali po istorii Rossii*, Orenburg 1960, I, 18, 174; *İstoriia Kirgizia*, Frunze 1963, I, 303; A. S. Donnelly, *The Russian Conquest of Bashkiria: 1552-1740*, London 1968, s. 44; G. J. Demko, *The Russian Colonization of Kazakhstan: 1896-1916*, The Hague 1969; I. T. Kreindler, *Educational Policies Toward the Eastern Nationalities in Tsarist Russia. A Study of Ilminski's System* (doktora tezi, 1969), Columbia University, s. 80-86, 195-196, 199; Mehmet Saray, *Rusya'nın Türk İllerinde Yayılması*, İstanbul 1975, s. 212; Baymirza Hayit, *Türkistan: Rusya ile Çin Arasında* (trc. Abdülkadir Sadak), İstanbul 1975, s. 25, 26, 51-62; a.m.f., *Soyuqtel Birliğindeki Türklüğün ve İslâmın Bâzi Meseleleri*, İstanbul 1987, s. 133-134, 142; A. Zeki Velidi Togan, *Bugünkü Türklük Türkistan ve Yakın Tarihi*, İstanbul 1981, s. 39, 306, 307, 316; M. B. Olcott, *The Kazakhs*, Stanford 1987, s. 43-44, 47; a.m.f., "The Collectivization Drive in Kazakhstan", *Russian Review*, XL/2 (1981), s. 122-142; A. Bodger, "The Kazakhs and the Pugachev Uprising in Russia: 1773-1775", *Papers on Inner Asia*, Indiana 1988, s. 1-4, 23; Nadir Devlet, *Doğuştan Günümüze Büyük İslâm Tarihi: Çağdaş Türkler*, İstanbul 1993, (ek cilt), s. 306-322; N. Sereda, "Bunt Kirgizskogo Sultana Kenasarı Kasimova: 1843-1847", *Vestnik Evropa*, IV, S. Petersburg 1871, s. 684-685, 688; A. F. Ryazanov, "Soroklet bor'by za natsionalnuyu nezavisimost Kazakhskogo naroda: 1797-1838", *Trudy Obşçestva İzuçaniye Kazakhstana*, VII/2, Kızılorda 1926, s. 5-83; J. Benzing, "Das turkestanische volk im kampf um seine selbständigkeit", *WI*, XIX (1937), s. 98; Reşid Rahmeti Arat, "Kazakistan", *İA*, VI, 494-505.

MEHMET SARAY

III. KÜLTÜR ve MEDENİYET

1. Dil ve Edebiyat. Türkçe'nin Kıpçak dil grubuna giren ve Kazakistan Cumhuriyeti'nin resmî dili olan Kazak dili Kazakistan, Doğu Türkistan, Moğolistan, Kırgızistan ve Özbekistan ile değişik ülkelerde dağınık olarak yaşayan Kazaklar tarafından konuşulmaktadır. Arapça ile Farsça'nın fazla tesir etmediği Kazak dili ünlü-ünsüz uyumu bakımından diğer lehçe-

lere göre daha gelişmiştir. Genel Türkçe'deki "ş" yerine "s", "ç" yerine "ş" kullanılması, bazı yazılı durumlarda m/b/p ile n/d/t ünsüzlerinin ortaya çıkması önemli özelliklerindedir.

Üç defa alfabe değiştiren Kazaklar 1929'a kadar Arap, 1929-1940 yılları arasında Latin, 1940'tan sonra Kiril harflerini kullandılar. 1991'de bağımsızlığın kazanılmasıyla birlikte bazı Kazak aydınları Arap alfabesine dönüşmesini, bazıları ise diğer Türk halkları ile ortak bir alfabenin benimsenmesini istediler. Halen çoğunlukla Kiril alfabesi kullanılmakta, Latin harflerine dayanan bir alfabe üzerinde de çalışılmaktadır. XIX. yüzyılın ortalarında başlayan yazılı Kazak edebî dili halkın en çok kullandığı şiveye dayanır. Çoğunlukla Abay Kunanbay ve İbray Altınсарın gibi Kazak aydınları bu dili kullanmışlardır.

Kazak edebiyatının ilk eserleri olarak Türk dünyasının ortak dil ürünleri olan Orhun yazıtları kabul edilmektedir. Bunları *Oğuznâme* ve *Dede Korkut Kitabı* takip eder. Kadırgali Celâyir'in Türkler'in eski tarihini, XIV-XVI. yüzyıllardaki Kazakistan'ı, Kazak hanlarının soy kütüğünü anlatan *Câmiu't-tevârih'i* (1602) bölgenin ilk yazılı edebiyatının kaynaklarından sayılmaktadır.

Sözlü edebiyat Kazak Hanlığı'nın kurulmasından sonra gelişmiştir. Halk ozanlarının çalıp söyledikleri cırlar en eski nazım türünü oluşturur. Güzel söz söyleme, irticâlen şiir okuma, olayları canlı bir dille meclislerde aktarma, cenaze merasimlerinde şaman duaları, düğünlerde şarkı okuma ve şiir yarışmaları Kazaklar'ın itibar ettiği sosyal faaliyetler arasında yer alır. XX. yüzyıl başlarına kadar göçebe hayatını devam ettiren Kazaklar'ın zengin bir halk edebiyatı teşekkül etmiştir. Hemen tamamı anonim olan aңыз-ertegi (rivayet, efsane, masal), makal-metel (ata-sözü), şeşendik söz (kıssa, hikmetli söz), turmıs-salt (geleneğe, göreneğe), tarihî cırlar, arnav (kaside, methiye), tolgav (koçaklama), öleñ (türkü) ve ayıt (atışma) bu edebiyatın çeşitli türlerini oluşturur. Halk şarkılarına "cır", bunları söyleyenlere "cırav" veya "cırşı" denir. Akinlar da (halk ozanları) cırlar gibi dombıra veya kopuz çalarak hikâye, destan anlatır, yarışmalara katılır. Başlıca örnekleri Koblandı, Alpamiş, Edige, Kanbar Batır olan batırlar cırı nesilden nesile ulaşan, kopuz veya dombırayla birlikte söylenen kahramanlık destanlarıdır. Hemen bütün Doğu